

ütles Sokrates, „müristamise järele peab ita ka wihma tulema.“

Kord kaebas temale üks Ateena linna kodanik, kes ales koju tulud, wäga selle waewa üle, mis ta jala käies tee peal näind. „Kas sul ka sklaawi (orja) kaasas oli?“ küsis Sokrates. „Di ja!“ „Oli taal ka midagi kanda?“ „No ja, oli heagi koorm selgas“. „No, lülab tema mees woib ka üsna wäsi olla?“ „Ei mite mite, ma läkitasin teda kohe jälle käsu peale wälja.“ „Waata“, ütles Sokrates, „jina oled oma orjast auu poolest suurem, aga tema on loomu poolest sinust enam ja õnnelikum, et ta oma elu waewa wälja kannatab; ehk, kas sa tead ka, mis ütleb tema süda sees, ja kas ta peaks ka kurb wõdi rõõmus olema?“ — —

Kord ei wõtnud üks uhke Ateena linna pürjer woi kodanik mite Sokratese teretamist uulitsa peal wasta, kes teda wiisakast teretas. Kui targa mehe sõbrad ja õppijad selle üle pahaks paniwad, sõitles tema neid, selle üle mite wihastada ega pahandada, waid kõigiga ja ise äranis rumalatega wäga kannatada. Sest palju asju on maailmas, mis mite nõnda ei ole, kuidas naad õiguse pärast peatjwad olema.

Aga wiimaks hakkasiwad Ateena linna kurjad ja toretad kodanikud teda laetsema ja wihlama, et palju temast lugu pidasiwad, teda armastasiwad ja auustasiwad; sest tema andis kõigile head õppetust ja noomis wäga, kõige kurja ja paha eest eemal hoida. See pagana kirja tark Sokrates oli ka selle õige asja

peale tulud, et ei ole enam kui üks ainus Jumal, kes üle aja ja ruumi — taewas elab ja süsti igas paigas on. Ja need sammad uhked linna pürjerid ja Kreta pagana kirja targad ja wõera jumala preestrid wõtsid teda kiusata ja wihata tema suure tarkuse pärast, ja et ta neid ka mõni kord targaste noomind ja maenitsewa sõnadega karistand, nende paha elu ja kurja tegude pärast, mis need iseennast täis targad mehed kogunegi ei sallinud. Need toretad isandad, kes ka ühtlase kohtu mõistjad wõisiwad olla, tõstsiwad kõik sugu kaebtusi linna kohtus tema peale, weel kõige rohkem selle üle süüid otsides, et ta ütles ühe ainsa Jumala otawat, ja mite linna eba jumalaid ei auusta, keda kõik rahwas teenis, ja äsitiwawad jels rumalaid inimesi meelituse ja maksu eest illesse, tema peale kaebama ja wale tunnistusi andma, kui oleks tema rahwa mässaja, nende ilmaliku kui jumaliku ehk waimuliku seaduste rikuja. Need üle kohtused kohtumõistjad wõtsiwad kõik seda hea meeleaga wasta ja hästi kuulda, ja mõistiwad surma kohtu tema peale. Sokrates kuulas wäga rahulikult seda kohtu otsust pealt. Tema andis kõigile andeks, nii hästi wale kaebajatele, kui tunnistajatele ja kohtumõistjatele, ja oli selle üle rõõmus, et ta pea siit maailmast kõige auusa ja targa meeste waimude seka walguse maailma saab elama minna. Kui ta weel alles wangis seisis, oliwad ta õppijad ja sõbrad wangi hoidjatele suurt maksu annud, nõnda teha, et Sokrates ära peasta ja põgeneda saaks. Aga tema